

LBRIS

We know
Fork

JENNIFER L.
ARMENTROUT

UN DESTIN
DE RUINĂ
ȘI URGIE

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Prolog

O liniște sinistră se așternu peste încăperea orfelinatului, reducând la tăcere sforăielile ușoare și răsufălările șuierătoare ale celor care dormeau în paturile de copii din odaie. Degetele mi se încordară dureros pe pătura subțire și aspră. Îmi lipseau paturile calde de la Stăreția Milosteniei. Nu dormeam niciodată bine pe podea, pe unde toată noaptea mișunau șoareci și șobolani.

Dar, în noaptea asta, nu se vedea nici urmă de cozile lor subțiri și lucioase, nici nu auzeam răpăitul ghearelor lor pe piatră. Ar fi trebuit să fie o descoperire binevenită, dar ceva nu părea a fi în regulă. Nici cu podeaua de sub mine, nici cu aerul pe care-l respiram.

Mă trezisem cu pielea de găină și cu un sentiment nefast în stomac. Stăreța mă învățase să am mereu încredere în darul meu de clarviziune, în forța intuiției mele și în imboldul instinctului meu. Erau daruri, așa îmi spusese de nenumărate ori, primite de la zei pentru că mă născusem din stele.

Nu înțelegeam ce voia să spună cu stelele, dar, în clipa de față, intuiția îmi spunea că ceva nu era în regulă.

Am privit spre pereții de piatră cu igrasie luminați de felinarele cu gaz, încercând să-mi dau seama ce anume îmi lăsa în stomac senzația că mâncasem carne stricată. În dreptul ușii, o lumină pâlpa și apoi se stinse. Felinarul de lângă fereastră sfârâi, apoi se stinse, urmat de un altul. În partea cealaltă a odăii, se stinse și ultimul felinar.

Nimeni nu stinsese lumina. Aș fi văzut dacă ar fi cutezat careva să riște să-l înfurie pe Stăpân vârându-și nasul în ele.

Mi-am întors privirea spre cămin. Flăcările de la cărbuni încă ardeau, nereușind să încălzească încăperea mai deloc, însă nu asta îmi atrase atenția. Focul... nu scotea nici un sunet. Nici un trosnet sau sfârâit.

M-am înfiorat, și mi s-a ridicat părul pe ceafă, senzația coborându-mi asemenea unui păianjen pe șira spinării.

Lângă mine, un ghemotoc se foi sub pătură, rostogolindu-se. Smocuri de păr șaten creț și ciufulit își făcură apariția când Grady se iți pe deasupra păturii. Clipi, cu pleoapele grele de somn.

- Ce faci, Lis? mă întrebă el în șoaptă, vocea frângându-i-se pe la jumătatea întrebării. În ultima vreme, i se întâmpla tot mai des; cam de când începuse să crească precum buruienile din curtea din spațele orfelinatlui. Lis? întrebă Grady, ridicându-se puțin, ținându-și pătura în dreptul bărbiei, în timp ce flăcările din cămin începură să se micșoreze. Te-a deranjat din nou Stăpânul?

Am clătinat scurt din cap, deoarece nu-l văzusem pe Stăpân, chiar dacă purtam pe brațe dovezile altor nopți și ale degetelor lui care mă pișcau răutăcioase.

Se încruntă, frecându-se la ochi ca să alunge somnul.

- Ai avut un coșmar sau așa ceva?

- Nu, am șoptit eu. Aerul nu mi se pare în regulă.

- Aerul...

- Să fie stafii? am croncănit eu.

Grady pufni.

- Stafiele nu sunt reale.

Am mijit ochii.

- De unde știi?

- Pentru că am..., dădu el să spună, dar se opri, privind peste umăr chiar când flăcările din cămin se stinseră, lăsând încăperea luminată doar de razele de lună.

Își întoarse încet capul, cercetând odaia, și atunci observă felina-rele stinse. Mă privi cu ochii mari.

- Au venit.

Am tresărit din tot corpul, străbătută de un val de groază. Au venit putea însemna un singur lucru.

Preaînălții.

Urmașii zeilor arătau ca noi, ei bine, *cei mai mulți* dintre ei, însă cei care domneau peste regatul Caelum nu erau ca noi, plebeii. Nu erau deloc muritori.

Și nu aveau ce să caute aici.

Nu era vremea Ospetelor, când Preaînălții interacționau fățiș cu noi, plebeii, iar aici era Turnul. Nu ne aflam într-un loc frumos, cu lucruri și oameni de valoare. Nu exista plăcere în nimic din ce se găsea aici, cu care să se hrănească.

– De ce au venit? am întrebat eu în șoaptă.

Grady mă apucă de braț, răceala degetelor lui pătrunzând prin puloverul pe care-l purtam.

– Nu știi, Lis.

– Oare ne vor... Oare ne vor răni?

– Nu ar avea de ce. N-am greșit cu nimic. Se întinse, trăgându-mă și pe mine după el, astfel încât capetele noastre se așezară pe aceeași pernă subțire. Doar închide ochii și prefă-te că dormi. Ne vor lăsa în pace.

Am făcut cum mi-a zis Grady, așa cum am făcut încă de când nu m-a mai izgonit de lângă el, însă n-am putut păstra tăcerea. N-am putut opri sentimentul de frică din a crește tot mai mult, ceea ce mă făcu să-mi închipui cel mai rău scenariu posibil.

– Dacă... Dacă au venit după mine?

Îmi vârî capul sub al lui.

– De ce ar fi venit după tine?

Buzele îmi tremurără.

– Pentru că... nu sunt ca voi.

– N-ai nici un motiv întemeiat ca să-ți faci griji din pricina asta, mă asigură el, cu voce joasă, astfel încât ceilalți să nu ne audă. Nu le va păsa de asta.

Dar cum putea fi sigur? Altora le păsa. Uneori, îi făceam să se simtă *agitați*, pentru că nu mă puteam opri din a spune ceea ce vedeam cu ochii minții: un eveniment care încă nu se întâmplase sau

o hotărâre încă neluată. Grady se obișnuise deja cu asta. Stăpânul? Ceilalți? Nu tocmai. Mă priveau de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu mine, iar Stăpânul se holba adesea de parcă ar fi crezut că eram vrăjitoare și de parcă... s-ar fi temut puțin de mine. Nu îndeajuns de mult încât să nu mă mai ciupească, ci îndeajuns încât să o facă în continuare.

– Poate că Preaînălții vor simți că ceva nu e în regulă cu mine, am spus cu voce răgușită. Și poate că nu le va plăcea sau vor crede că sunt...

– Nu vor simți nimic. Îți jur!

Trase pătura peste noi, de parcă asta ne-ar fi putut proteja cumva.

Însă o pătură nu avea să ne păzească de Preaînălți. Puteau face orice voiau oricui voiau. Iar dacă se înfuriau? Puteau distruge orașe întregi.

– Șșșttt, mă îndemnă Grady. Nu plânge! Doar închide ochii. Va fi bine.

Ușile încăperii se deschiseră cu un scârțâit. Grady m-a strâns de braț până i-am simțit oasele degetelor. Brusc, aerul se subție și se umplu de încordare, iar zidurile gemură de parcă pietrele din care erau făcute nu reușeau să conțină ceea ce se strecurase înăuntru. M-am cutremurat. Mi s-a făcut la fel de rău ca ultima dată când stareța mă luase de mână, așa cum făcuse adesea, fără să se îngrijeze de ceea ce aș fi putut vedea sau *afla*, însă în ziua aceea lucrurile decurseseră diferit. Văzusem moartea venind după ea.

N-am tras adânc aer în piept, și totuși un miros se strecură sub pătură și între noi, alungând miasma de bere stătută și de prea multe trupuri înghesuite într-un loc prea mic. Era un iz mentolat care îmi aduse aminte de... bomboanele pe care stareța obișnuia să le aibă în buzunarele veșmântului. „Nu mișca! Nu scoate un sunet“, mi-am repetat la nesfârșit. „Nu mișca! Nu scoate un sunet!“

– Câți sunt aici? Întrebă o voce masculină joasă.

– Numărul lor se schimbă în fiecare noapte, Lord Samriel, îi zise Stăpânul.

Vocea îi tremura, și nu-l mai auzisem speriat niciodată până atunci. De obicei, vocea *lui* ne înspăimânta pe noi, însă un lord

Preaînalt se afla în mijlocul nostru acum, unul dintre cei mai puternici Preaînalți. Acest lucru l-ar fi îngrozit și pe cel mai înrăit dintre bătauși.

- De obicei, sunt circa treizeci, dar nu știu să aibă vreunul ceea ce căutați.

- Vom vedea singuri, îi răspunse Lord Samriel. Verificați-i pe toți!

Ecolul pașilor călăreților Preaînalți - Rae - răsună în tandem cu bătăile inimii mele. Mi se păru că un strat subțire de gheață se așternu peste noi când temperatura din încăpere scăzu.

Rae fuseseră cândva războinici plebei măreți pe care prinții și prințesele Preaînalte îi învinseseră în luptă. Acum, erau doar carne și oase, sufletele lor fiind capturate și ținute prizoniere de prinți, prințese și de regele Euros. Oare asta însemna că unul dintre ei era de față? M-am înfiorat.

- Deschide ochii! porunci Lord Samriel de undeva din încăpere. Oare de ce ne puneau să deschidem ochii?

- Cine sunt? întrebă un altul. Un bărbat.

Vorbise încet, însă vocea lui îmbibase fiecare cuvânt cu o forță înfiorătoare.

- Orfani. Copii azvârliti, milord, croncăni Stăpânul. Unii au venit de la Stăreția Milosteniei, continuă el să turuie. Alții apar pur și simplu. Nu știu de unde vin sau încotro dispar. Nici unul dintre ei nu este serafim, vă jur!

Credeau... că un *serafim* se afla printre noi? De aceea verificau ochii: căutau semnul, o lumină în ochi, sau cel puțin așa auzisem, dar nici urmă de așa ceva aici.

M-am cutremurat când am auzit icnete surprinse și scâncete tăcute care au continuat preț de câteva momente. Am strâns tare din ochi, dorindu-mi cu toată ființa să ne lase în pace. Să dispară pur și simplu...

Aerul se mișcă chiar deasupra noastră, emanând acel iz mentolat. Grady încremeni lângă mine.

- Deschideți ochii! porunci Lord Samriel de deasupra noastră.

Am încremenit, în timp ce Grady se ridică pe jumătate, protejându-mă cu trupul lui și cu pătura. Mâna cu care mă ținea de braț îi tremură, ceea ce mă făcu să tremur și mai tare, pentru că Grady... îi înfrunta de obicei pe copiii mai mari fără teamă și râdea când oamenii legii îl alergau pe străzi. Nu se temea niciodată.

Dar acum, se temea.

- Nimic, anunță Lord Samriel oftând apăsător. Țștia sunt toți?

Stăpânul își drese glasul.

- Da, sunt cât se poate de sigur... Stați așa! I-am auzit pașii apăsați și neregulați pe podea. Mereu e cu un plod mai mic după el. O față, una ciudată, spuse el, lovindu-mi cu cizma picioarele acope-rite, iar eu mi-am înăbușit un cârâit. Iată!

- Nu știe ce vorbește, negă Grady. Nu-i nimeni în afară de mine.

- Băiete, ai grijă ce zici! îl avertiză Stăpânul.

Mi-am mușcat buza până am simțit sânge.

- Ce-ar fi să ai tu grijă ce zici? ripostă Grady, și o nouă doză de teamă mă lovi ca un pumn în stomac.

Stăpânul nu avea să fie încântat de faptul că Grady îi întorsese vorba. Dacă aveam să scăpăm cu bine, Stăpânul avea să-l pedepsească. Ba încă rău de tot, ca ultima dată...

Fără nici un avertisment, pătura fu smulsă laoparte, iar sângele îmi îngheță în vene. Grady se mută, acoperindu-mi trupul cu jumătate din corpul lui, însă în zadar. Știau că eram acolo.

- S-ar părea că sunt doi care împart o pătură, nu unul singur. O față. Lordul fără nume se opri, apoi adăugă: Cred.

- Dă-te de lângă ea! porunci Lord Samriel.

- Nu e nimeni important, zise Grady scrâșnind din dinți, tremurând lângă mine.

- Toată lumea e cineva, îi răspunse celălalt.

Grady nu se clinti. Urmă un oftat apăsător, plin de nerăbdare, după care Grady dispăru...

Senzația de panică explodă înăuntrul meu, făcându-mi toate membrele să se miște deodată. Am sărit în picioare, întinzându-mă orbește după Grady în lumina bruscă, prea strălucitoare a lămpii, care inundă încăperea. Am țipat când un Rae m-a apucat de talie.

Mănunchiuri de umbre gri subțiri se revărsară din veșmintele călărețului Rae, involburându-se în jurul picioarelor lui Grady.

– Dă-mi drumul! țipă Grady, dând din picioare în timp ce era târât în spate. N-am greșit cu nimic. Dă-mi...

– Liniște! se răsti Lord Samriel, pășind între Grady și mine.

Avea părul lung atât de deschis la culoare, încât era aproape alb. Își puse mâna pe umărul lui Grady.

Grady tăcu.

Pielea lui de obicei de un maroniu cald deveni gri, albicioasă, în timp ce el doar... se holba la mine, cu ochii mari și goi. Nu mai vorbea. Nu se mai mișca.

– Grady? am întrebat eu în șoaptă, tremurând până îmi clănțăniră dinții.

N-am primit nici un răspuns. Mereu îmi răspundea, dar acum, parcă nici măcar nu mai era acolo. De parcă era doar o umbră ce aducea a el.

Am simțit cum cineva m-a prins de bărbie. I-am simțit atingerea ca pe un șoc electric ce mi-a străbătut corpul. Am simțit cum mi se ridică părul de pe brațe, în timp ce mi se făcu pielea de găină.

– E în regulă, spuse celălalt lord, cu voce aproape lină, *aproape* blândă, întorcându-mi capul spre el. Nu îl vom răni.

– Mai vedem, răspunse Lord Samriel.

Am tresărit, însă nu prea tare. Strânsoarea lordului fără nume nu mi-a îngăduit.

M-am zgâit la lord printre cocoloașe încurcate de păr închis la culoare. Părea... mai tânăr decât mă așteptasem să fie, de parcă ar fi fost doar în al doilea deceniu de viață. Avea părul de un castaniu-auriu, care îi ajungea până la umerii înveșmântați în negru, și obrajii de culoarea nisipului de pe malul golfului Anatema. Chipul îi era un amestec interesant de unghiuri și linii drepte, dar ochii... îi erau înclinați la colțurile exterioare, însă culoarea irisurilor îmi captă, de fapt, atenția. Nu mai văzusem nimic asemănător acelor *culori*. Pete albastre, verzi și maro.

Cu cât m-am holbat mai mult la el, cu atât mi-am dat mai mult seama că... îmi amintea de figurile acelea șterse pictate pe tavanul

boltit al bisericii. Cum îi numise stareța? *Îngeri*. Așa am auzit-o o dată numindu-i pe Preaînălți, zicând că erau păzitorii muritorilor și ai tărâmului însuși, însă cei care intraseră în orfelinat nu păreau a fi deloc protectori.

Ci mai degrabă prădători.

Mai puțin acesta, cu ochii stranii. El părea...

- Ce zici de ea? rupse tăcerea vocea lui Lord Samriel.

Tânărul lord Preaînalt care mă ținea de bărbie nu spuse nimic, holbându-se în continuare la mine. Mi-am dat încet seama că nu mai tremuram. Inima mi se liniștise.

Nu... Nu mă temeam de el.

Așa cum nu mă temusem când îl cunoscusem pe Grady, dar asta pentru că *văzusem* ce fel de persoană era el. Intuiția mea îmi dăduse de înțeles că Grady era pe cât de bun am fi putut fi oricare dintre noi. În timp ce priveam adânc în ochii lordului, nu am văzut nimic, dar *am știut* că eram în siguranță, chiar și atunci când pupilele i se măriră. Ochii i se umplură de scântei mici și albe. Semănau cu *stelele* și se făcură tot mai luminoase, până n-am mai văzut altceva în afara lor. Inima mi-o luă la galop, ca un cal fugăr. Atunci, se întâmplă în sfârșit: simțurile mi se deschiseră față de el. Nu am văzut *nimic* în ochii lui sau în mintea mea.

Dar *am simțit* ceva.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduință a ceea ce avea să vină.

Și *am știut*.

Lordul se trase în spate, pupilele revenindu-i la mărimea normală, iar picățelele albe dispărură.

- Nu, spuse el, mutându-și privirea spre brațele mele care se ițeau de sub puloverul prea mare cu care eram îmbrăcată. E în regulă.

Îmi dădu drumul la bărbie.

Am zbughit-o înapoi pe pătură, întorcându-mă spre Grady. Încă atârna acolo, nemișcat și gol.

- Vă rog, am șoptit eu, bâlbâit.

- Dă-i drumul! rosti lordul.

Lord Samriel îi dădu drumul cu un oftat, și viața se întoarse în trupul lui Grady chiar în clipa aceea. Paloarea pielii i-a dispărut în timp ce m-am târât în patru labe peste păturile încurcate și l-am cuprins în brațe. Pe când m-am agățat de trupul lui tremurător, mi-am întors lent privirea spre lordul Preaînalt cu stele în ochi.

Acesta rămase locului, în continuare ghemuit și holbându-se la mine, la brațele mele, în timp ce Lord Samriel trecu cu pași apăsați pe lângă el, îndreptându-se spre ușă. Mi-am înfipt degetele în puloverul subțire care-i acoperea spatele lui Grady.

– Brațele tale, zise el, cu voce atât de înceată, încât nu eram convinsă că-i văzusem buzele mișcându-se. Cum s-a întâmplat?

Nu știam de ce mă întreba sau de ce-i păsa și aveam îndeajuns de multă minte cât să nu zic cine îmi făcuse așa ceva, însă m-am uitat spre Stăpân și am înclinat din cap.

Lordul mă mai privi preț de-o clipă, după care își duse degetele la buze, care i se curbaseră într-un zâmbet strâmb fad, apoi se ridică, și mi se păru că era incredibil de înalt.

Încăperea se întunecă din nou și tăcerea apăsătoare se așternu iarăși, însă de data asta nu m-am mai temut.

Un țipăt scurt și ascuțit străpunse întunericul, încheindu-se brusc cu un sunet umed, ca atunci când zdrobești un lucru. Am tresărit când ceva greu se izbi de podea.

Liniștea se lasă din nou, și, dintr-odată, senzația de apăsare se scurse din încăperea, în timp ce aerul însuși păru să răsufle ușurat. Felinarele de pe zid scânteiară, prinzând din nou viață, rând pe rând. Focul din vatră se înalță brusc, scăpărând și sfârâind.

Lângă ușă, Stăpânul stătea întins într-o băltoacă de sânge, cu trupul frânt și răsucit. Cineva țipă. Paturile scârțâiră în timp ce ceilalți copii vociferară din ele, însă eu stăteam nemișcată. M-am holbat la intrarea goală, știind că aveam să-l revăd pe lordul Preaînalt.

Capitolul 1

- Ai o clipă liberă, Lis?

Mi-am ridicat privirea dinspre mușețelul pe care îl măcinam în pulbere pentru ceaiurile baronului Huntington și am văzut-o pe Naomi stând în intrarea odăii mele. Era o fată brunetă, îmbrăcată deja de seară; voalul din care îi era croită rochia ar fi fost cu totul transparent dacă nu ar fi avut câteva bucăți de material de un azuriu-închis strategic poziționate.

Baronul de Archwood ducea, ei bine, o viață neortodoxă în comparație cu majoritatea muritorilor, dar, pe de altă parte, Claude nu era un simplu muritor. Era *caelestia*, adică un muritor descendent din împreunarea rară dintre un plebeu și un Preaînalt. Se nășteau și îmbătrâneau întocmai ca noi, plebeii, iar, la cei 26 de ani ai lui, Claude nu avea planuri de însurătoare. Prefera în schimb să le arate afecțiune mai multora, nu unei singure persoane. Și el, asemenea celor Preaînalti, colecționa orice lucru frumos și unic. Și nu ar fi fost înțelept să te compari cu oricare dintre concubinele baronului, cu atât mai puțin cu Naomi.

Cu părul ei lucios și trăsăturile delicate, îți lua pur și simplu răsufierea.

Eu, pe de altă parte, arătam de parcă cineva ar fi luat diverse trăsături de la alți oameni și le-ar fi pus împreună pe chipul meu. Gura mică nu se potrivea cu felul natural în care mi se țuguiau buzele. Ochii prea rotunzi și prea mari păreau să-mi acopere toată fața, făcându-mă să par mult mai inocentă decât eram de fapt. Acest lucru

mă ajutase de mai multe ori pe străzi, dar mi se părea că semănam oarecum cu păpușile acelea sinistre pe care le văzusem în vitrinele magazinelor, doar că aveam pielea de o nuanță măslinie-aurie în loc de culoarea porțelanului.

Baronul îmi spusese cândva că eram o priveliște interesantă. „Uluitoare“ într-un mod ciudat, dar că, și dacă nu ar fi fost așa, tot așa fi fost favorita lui, cea pe care ar ține-o aproape de el, iar asta nu avea nimic de-a face cu atractivitatea mea stranie.

Am încuviințat din cap, simțind cum mi se încordează umerii. Mi-am trecut dinții peste buza de jos, privind-o cum închise ușa și străbătu zona de zi a odăii mele, a odăii mele *private*.

Zeilor mari, la 22 de ani, eram deja aici... de șase ani. Îndeajuns de mult încât să nu mă mai șocheze faptul că aveam spațiul propriu, camera proprie cu electricitate și apă caldă, lucruri de care numeroase locuri din regat nu beneficiau. Aveam propriul pat. Un pat adevărat, nu o grămadă de pături plate sau o saltea făcută cu paie infestate de purici, dar tot îmi era greu să accept toate astea.

M-am concentrat asupra lui Naomi. Se purta ciudat, strângându-și și desfăcându-și în mod repetat mâinile. Naomi era agitată, și nu o mai văzusem niciodată așa.

– De ce ai nevoie? am întrebat-o eu, deși bănuiam, ba nu, *știam* întocmai ce voia. De ce era agitată.

– Voiam... să vorbesc cu tine despre sora mea, spuse ea, șovăitoare, iar Naomi nu șovăia niciodată în nici un lucru pe care-l făcea. Puțini erau la fel de curajoși și de cutezători ca ea. Laurelin nu se simte bine de ceva vreme.

Am simțit cum mi se strânge pieptul și mi-am plecat din nou privirea spre castronul din poala mea și pudra gălbuie-maronie din el. Mă temusem de asta.

Sora ei se căsătorise cu un moșier înstărit, având un așa-numit statut social mai presus de al ei. O uniune anunțată ca fiind una din dragoste, lucru pe care l-aș fi luat în derâdere în mod normal, doar că era adevărat. Laurelin era o raritate într-o lume în care cei mai mulți se căsătoreau din interes, pentru că li se arăta o oportunitate sau pentru siguranță.

Dar ce foloase îi aduce cu adevărat dragostea cuiva? Chiar și ei? Nu îl oprise pe soțul ei din a-și dori un fiu, chiar dacă ultima naștere a lui Laurelin aproape că-i curmase viața. Așa că ea continuase să încerce, în pofida riscului.

El își căpătase fiul, iar Laurelin se alesese cu febra care le răpunea pe atât de multe femei după naștere.

– Voiam să știu dacă va... Naomi trase adânc aer în piept, îndreptându-și umerii. Dacă își va reveni?

– Presupun că nu te interesează părerea mea, am spus, apăsând cu pistilul mojarului în grămăjoara de mușețel. Aroma ușor fructată de tutun se înteteți. Nu-i așa?

– Doar dacă ai lucrat ca medic sau moașă, îmi răspunse ea sec. Vreau... să știu ce-i rezervă viitorul.

Am expirat lent.

– N-ar trebui să-mi ceri asta.

– Știu. Naomi se lăsă în genunchi pe podea, lângă mine, poalele rochiei revărsându-se în jurul ei. Și știu că baronului nu-i place când ți se cere asta, dar îți jur că nu va afla niciodată.

Reticența mea nu avea aproape deloc de-a face cu Claude, chiar dacă era adevărat că nu-i plăcea când îmi foloseam darul clarviziunii, adică intuiția mea puternică, pentru alții în afară de el. Se temea că aveam să fiu acuzată de vrăjitorie și că mă ocup cu magie interzisă, și, deși știam că baronul își făcea griji în privința asta, mai știam și că nu-l îngrijorau magistrații din Archwood în sine. Baronul avea o relație apropiată cu ei, și nici unul nu s-ar fi răzvrătit împotriva unui Preaînalt, fie acesta și un simplu descendent al lor. Se temea, de fapt, că un altul, cu mai mulți bani sau mai multă putere, avea să mă fure.

Însă porunca lui de a-mi ascunde abilitățile și propria teamă de a nu fi etichetată drept vrăjitoare nu mă opriseră. Pur și simplu... nu reușeam să-mi țin gura când vedeam sau simțeam ceva și eram forțată într-un mod prostesc să vorbesc despre asta. Așa se întâmplase în toate locurile în care locuiserăm eu și Grady înainte să ajungem în orașul Archwood din Ținutul de Mijloc, iar asta îi făcuse pe oameni să mă acuze că aș fi vrăjitoare și ne forțase să ne luăm

tălpășița în toiul nopții de mai multe ori decât voiam să-mi amintesc, ca să nu atârni în ștreang. Din cauza incapacității mele fatale de a-mi vedea de treaba mea l-am și cunoscut pe Claude.

Și tot din cauza ei cei de pe moșie și nu numai aflaseră despre mine – femeia care știa lucruri. Nu multe, dar suficiente.

În realitate, nu voiam ca Naomi să-mi ceară asta din pricina ei.

Când am ajuns la conacul Archwood, la 16 ani, Naomi era deja acolo de circa treisprezece luni. De-o vârstă cu Claude, era doar cu câțiva ani mai mare ca mine, și isteată, și mult mai versată decât aș fi putut spera vreodată să fiu, așa că am presupus că nu avea să vrea să aibă de-a face cu mine.

Însă lucrurile nu se derulaseră așa.

Naomi devenise, ei bine, prima mea... prietenă, în afară de Grady.

Aș fi făcut orice pentru ea.

Dar mă temeam că aveam să-i frâng inima și eram la fel de înspăimântată că aveam să-i pierd prietenia, pe cât eram de înfricoșată că aveam să pierd viața pe care mi-o croisem în sfârșit în Archwood. Pentru că, de cele mai multe ori, oamenii nu își doreau cu adevărat răspunsurile pe care le căutau, iar adevărul a ceea ce avea să se întâmple era deseori mai nimicitor ca o minciună.

– Te rog, șopti Naomi. Nu ți-am mai cerut niciodată așa ceva, și... Înghiți în sec. Urăsc să fac asta, dar pur și simplu sunt atât de îngrijorată, Lis. Mă tem că va părăsi acest tărâm.

Ochii negri i se umplură de lacrimi strălucitoare, și n-am putut îndura una ca asta.

– Ești convinsă?

– Desigur...

– Așa spui acum, dar dacă e un răspuns de care te temi? Pentru că, dacă așa vor sta lucrurile, nu voi minți. Îngrijorarea ta se va preschimba în durere, i-am amintit eu.

– Știu. Crede-mă că știu, se jură ea, cărlionții castanii deși revărsându-i-se peste umeri când se aplecă spre mine. De aceea nu ți-am cerut asta când am aflat prima dată despre febră.

M-am mușcat de limbă, apucând mai strâns pistolul.

- Nu te voi învinui, spuse ea încet. Indiferent de răspuns, nu voi da vina pe tine.

- Promiți?

- Desigur, îmi făgădui ea.

- În regulă, am spus, sperând că fusese sinceră.

Naomi nu era genul proiector, adică nu își difuza gândurile și intențiile, ca mulți alții, lucru care îi făcea atât de ușor de citit.

Însă îi puteam pătrunde în minte dacă voiam și puteam afla dacă rostise adevărul. Era de ajuns să îmi deschid simțurile față de ea și să îngădui acelei conexiuni să prindă viață, dar nu o făceam când mă puteam abține. Era o cotropire prea mare. O violare.

Cu toate acestea, faptul că știam asta nu mă oprise din a o face când era în folosul meu, nu-i așa?

Alungând adevărul cu pricina, am tras în piept aer îmbibat cu aroma mușetelului din mojarul pe care l-am dat deoparte.

- Dă-mi mâna!

Naomi își ridică mâna fără șovăială, însă eu am ezitat, pentru că rareori se întâmpla să ating pe cineva fără să le descopăr intențiile și, uneori, chiar și viitorul. Singurul mod în care puteam atinge un alt plebeu era să îmi amorțesc simțurile, de obicei cu ajutorul alcoolului sau al altor substanțe, ceea ce, ei bine, îmi amorțea totul și nu dura prea mult, așa că nu prea avea rost.

Am luat-o de mână, dorindu-mi ca, preț de o clipă, să mă bucur doar de senzația pe care mi-o lăsau degetele altcuiva întrepătrunse cu ale mele. Cei mai mulți nu își dădeau seama că era o diferență uriașă între a fi atins și a atinge. Însă acum, nu era vorba despre mine. Nu îmi puteam alocă acele secunde, căci, cu cât o țineam mai mult de mână pe Naomi, cu atât creștea probabilitatea să văd lucruri despre ea pe care poate că nu voia să le afle sau pe care nu voia să le descopăr. Oricât aș fi îngânat și oricât aș fi încercat să-mi țin mintea activă, nu aș fi putut opri acest lucru din a se întâmpla.

Mi-am liniștit mintea, mi-am deschis simțurile și apoi am închis din nou ochii. Trecu o secundă, apoi încă una, după care am simțit furnicături între omoplați, care mi s-au răspândit în sus pe ceafă.

În întinericul minții, am început să văd forma neclară a chipului lui Naomi, însă am alungat imaginea.

– Întreabă-mă din nou, i-am spus eu, pentru că avea să mă ajute să mă concentrez doar asupra a ceea ce voia să știe și nu asupra celorlalte lucruri care prindeau contur și începeau să ia forma unor cuvinte.

– Își va reveni Laurelin din febră? mă întrebă Naomi aproape în șoaptă.

Urmă o tăcere în mintea mea, după care am auzit o voce, care părea a fi a mea, șoptind *își va reveni*.

M-am cutremurat, ușurată, însă pielea mi se răci rapid. Vocea continuă să-mi șoptească. I-am dat drumul mâinii lui Naomi și am deschis ochii.

Naomi încremenise, cu mâna în aer.

– Ce-ai văzut?

– Își va reveni din febră, i-am împărtășit eu.

Înghiți ușor în sec.

– Într-adevăr?

– Da.

Am zâmbit, însă mi s-a părut un zâmbet încordat.

– O, slavă zeilor! șopti ea, ducându-și degetele la gură. Mulțumesc!

Zâmbetul mi se preschimbă într-o grimasă, și mi-am întors privirea de la ea. Mi-am dres glasul și am apucat pistolul. Abia de-am simțit ceramica rece.

– Claude are din nou probleme cu somnul? mă întrebă Naomi după câteva clipe, cu vocea mai ușurată decât atunci când intrase în odaie.

Recunoscătoare că schimbase subiectul, am încuviințat din cap.

– Vrea să fie odihnit pentru Ospețele care urmează.

Naomi ridică din sprâncene.

– Ospețele încep abia peste câteva săptămâni – cel puțin o lună sau cam așa.

I-am aruncat o privire scurtă.

– Vrea să fie foarte odihnit.